

Arrest

nr. 305 633 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. VAN OVERDIJN, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek op 7 maart 2022 wijst evenwel uit dat verzoeker een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 14 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 29 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp, [G.] gelegen in het district Chawkay, in de provincie Kunar. Op éénjarige leeftijd verhuisde u naar het dorp [Kh.], eveneens gelegen in Chawkay, Kunar. Daar hebt u ongeveer tien jaar gewoond tesamen met uw moeder, vader, broers, zussen, uw paternale oom, zijn vrouw en hun dochter.

Uw paternale oom [A.S.] werkte bij het Afghaans Nationaal leger (ANA) en was gestationeerd in Maidan Wardak. In februari 2014 ontving uw familie een dreigbrief van de taliban. Uw vader kreeg de opdracht uw paternale oom te vragen zijn job bij het leger te verlaten. Vier tot vijf maanden later belde de taliban uw vader op om hem wederom te waarschuwen, gezien hij geen gevolg had gegeven aan de brief. Uw vader nam dit telefoongesprek niet serieus. In oktober 2015 viel de taliban uw huis binnen op zoek naar uw oom. U was op dat moment met uw oom en uw vader op bezoek bij uw vaders paternale oom. Uw vader keerde om 23u alleen naar huis van dit bezoek en was alleen thuis op moment van de inval. Uw vader werd beschoten door de taliban en werd geraakt in zijn buik en dij. Hij werd naar het ziekenhuis in de buurt gevoerd. Daar konden ze zijn verwondingen niet verzorgen, waardoor hij werd overgeplaatst naar een groter ziekenhuis in Chagh Sray. Daar overleed hij vijf tot zes dagen later aan zijn verwondingen. Een maand na uw vaders overlijden verhuisde uw familie vervolgens naar [Ko.] gelegen in district Chawkay in de provincie Kunar.

Na drie maanden in [Ko.] ging u uw zus bezoeken, zij woonde in de regio van het Dewa Gul gebergte. U reisde als tienjarige jongen samen met de chauffeur, een bevriende dorpsgenoot, naar uw zus. Onderweg werd u tegengehouden aan een checkpunt van de taliban. U moest uitstappen de taliban nam u vervolgens geblinddoekt mee. U wandelde twee en half uur geblinddoekt door de bergen en werd bij aankomst in een kerker of gevangenis vastgehouden voor 10 dagen. U deed tijdens uw opsluiting niks en u sprak met niemand. Tijdens uw gevangenschap kreeg u twee maal daags te eten. De chauffeur van de auto informeerde uw familie na de ontvoering, die op hun beurt uw paternale oom informeerde. Uw oom contacteerde de dorpsouderen, die hun connecties aanspraken en op zoek gingen naar u. Vijf dagen later organiseerden zij een vergadering met uw ontvoerders. Hier werd overeengekomen dat uw oom zijn job bij het leger moest verlaten in ruil voor uw vrijlating. De dorpsouderen stonden garant voor deze beslissing. U kwam in februari 2016 vrij met borgstelling, hetgeen wou zeggen dat u na een maand teruggebracht zou worden indien uw oom zijn job niet verliet.

In 2017 begon uw oom vervolgens te werken voor de lokale politie (ALP) in Khar Kunar. Hij hield zijn job geheim, enkel uw familie was hiervan op de hoogte. In april 2019 ontving uw oom [A.] een nieuwe dreigbrief. Hierin werd zijn hele familie bedreigd omdat het de taliban ter ore was gekomen dat uw oom wederom bij de overheid was beginnen werken. Na deze brief kwam u niet meer buiten in uw dorp. Tot aan uw vertrek was de situatie er relatief veilig tot op het moment dat er verschillende gevechten gebeurden in verschillende provincies in het land. Hierop hebben uw moeder en oom [A.] beslist dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan een maand voor de taliban-overname, in juli 2021. Toen u in Turkije was vernam u dat het hele land gevallen was.

Na vijftien tot twintig dagen in Turkije kreeg u toegang tot een gsm. U belde uw oom [A.] die u liet weten zelf gevlucht te zijn naar Iran. Van daaruit regelde hij de rest van uw vlucht naar België. Na de machtsovername verhuisden uw moeder, broers en zussen naar Nangarhar bij uw maternale oom. Daar wonen zij nu nog zonder problemen, aangezien de taliban niet op de hoogte is van hun huidige verblijfplaats.

U verklaarde acht maanden onderweg te zijn geweest naar België. U diende op 1 maart 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw ooms job bij het leger en de lokale politie en de persoonlijke problemen die u hierdoor ondervond.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS de volgende documenten neer: uw eigen taskara, een dreigbrief van de taliban met datum 15/04/1435 (16 februari 2014) en een dreigbrief van de taliban met datum 17/08/1440 (komt overeen met 23 april 2019), de taskara van uw moeder, vader en uw oom [A.], documenten van uw zijn job bij het leger (ANA), documenten van uw zijn werk bij de lokale politie (ALP).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 28 februari 2006 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) 2 maart 2022, p. 1) en verklaarde zichzelf bij aankomst aldus zeventien jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 7 maart 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar, waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en bovendien aan deze leeftijd vasthoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u reeds bescherming aanvraag in Griekenland en Oostenrijk. In Griekenland gaf u bovendien een andere naam, zijnde [O.A.], en een andere geboortedatum, zijnde 17/11/2007, op (Dublin informatie fiche Oostenrijk dd. 21/03/2022). U verklaart dit te hebben gedaan uit vrees voor deportatie. U wou bovendien niet in Griekenland blijven. Daarnaast wist u op dat moment uw werkelijke geboortedatum nog niet, waardoor u een andere opgaf. Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er het verdere verloop van uw procedure af te wachten en u hier bovendien andere persoonsgegevens opgaf, getuigt van een gedrag dat maar moeilijk verenigbaar lijkt met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt voorts dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom, die voor het ANA en de ALP actief zou zijn geweest, omwille van problemen met de taliban naar Iran is gevlucht. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Initieel zou uw oom voor het ANA hebben gewerkt. In februari 2014 ontving uw familie hieromtrent een eerste dreigbrief (stuk 23). Vier tot vijf maanden nadien werd uw vader opgebeld door de taliban. Hij werd gewaarschuwd dat er iets zou gebeuren gezien er geen gevolg gegeven werd aan de eerdere brief. Uw vader nam die melding niet serieus. Meer dan een jaar later, in oktober 2015, viel de taliban vervolgens bij uw thuis binnen, een aanval waarin uw vader werd neergeschoten (CGVS, p. 7). Dat de taliban meer dan een jaar zouden wachten na de telefonische bedreiging om actie te ondernemen tegen uw familie is weinig plausibel. Gezien zij jullie bij het telefonisch gesprek reeds hadden gewaarschuwd voor de komende gevolgen, is het merkwaardig dat uw vader hier zo weinig belang aan hechtte. Daarnaast is het bedenkelijk dat de taliban vervolgens meer dan een jaar zouden wachten om die dreigementen effectief uit te voeren. Dat gaf uw familie immers een jaar de kans om zichzelf te beschermen tegen, of zelfs te vluchten van wat mogelijks komen zou. Daarenboven hebt u het bestaan van de dreigbrief nooit eerder vermeld op de DVZ (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5), hetgeen bovenal merkwaardig is. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze de belangrijke elementen in zijn relaas van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

U bent daarnaast tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ over de aanval bij uw thuis. Op de DVZ meent u nog dat uw oom op het moment van de aanval thuis was. Ook beweert u dat uw vader zelf is beginnen schieten op de taliban. Hij werd zelf ook geraakt en overleed (DVZ – CGVS verklaringen, vraag 3.5). Op het CGVS is uw versie van de feiten wat anders. Zo zouden u en [A.] op het moment van de inval nog op bezoek zijn geweest bij uw vaders paternale oom, die wat verderop woont. Uw oom [A.] en uw vaders paternale oom zijn vervolgens met hun eigen geweren ter hulp geschoten op het moment dat zij de schoten hoorden.

Doordat zij ter hulp schoten, is de taliban vertrokken. Minder dan tien minuten na de inval zou de politie nog ter plaatse gekomen zijn en werd uw vader gewond afgevoerd naar het ziekenhuis, waar hij dan vijf tot zes dagen later overleed (CGVS, p. 7). Gezien de incoherente info over dit incident, wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

U bent verder ook tegenstrijdig over het moment van uw vaders overlijden. Bij aankomst verklaart u dat uw vader drie jaar voor dat interview overleed, hetgeen overeenkomt met een overlijden in 2019 (fiche NBMV, dd. 2/03/2022, p. 3). Op de DVZ bevestigt u deze verklaring, namelijk dat uw vader drie jaar voordien overleed, hetgeen nog steeds overeenkomt met een overlijden in 2019 (DVZ verklaringen, vraag 13A, p. 7). Op het CGVS start u uw interview door aan te geven dat u zich voordien vergiste wat betreft de timing van dit overlijden. Uw vader zou niet drie jaar, maar vijf jaar voor de interviews overleden zijn, hetgeen overeenkomt met een overlijden in 2016 (CGVS, p. 3). Op het CGVS weet u plots dat de aanval in oktober 2015 plaatsvond, uw vader overleed vijf dagen na die aanval in het ziekenhuis (CGVS, p. 7). Dat u er jaren naast zat, maar ten tijde van het CGVS wel plots erg precies weet in welke maand van welk jaar hij overleed, is toch erg opmerkelijk en doet twifelen aan de oprechtheid over uw verklaringen omtrent uw vaders overlijden.

Een maand na de vermeende dood van uw vader, zou uw familie vervolgens naar het dorp [Ko.] verhuisd zijn. Een verhuis die u in uw eerdere interview niet vermeldde. Bij aankomst beweert u nog dat uw laatste adres in Afghanistan in het dorp [Kh.] was (fiche NBMV, dd. 2/03/2022, p. 4) en vermeldt u vervolgens niks over een verhuis naar [Ko.]. Ook op uw interview bij de DVZ wordt gevraagd naar uw verblijfplaats in Afghanistan, wanneer u vermeldt dat u in [Kh.] woonde van uw jeugd tot aan uw vertrek, één maand voor de machtsovername (DVZ verklaringen dd. 24/06/2022, vraag 10, p. 6). Hoe dan ook indien uw verklaringen over de verhuis naar [Ko.] toch voor waar zouden worden aangenomen, blijkt nog dat de taliban uw familie in de vier maanden na uw vaders overlijden niet meer benaderde.

Echter wanneer u uw zus plots gaat bezoeken, onderschept de taliban uw auto bij een checkpoint en ontvoeren zij u, een toen tienjarige jongen, om uw paternale oom onder druk te zetten (CGVS, p. 10). Over de duur van de ontvoering legt u incoherente verklaringen af. U beweert bij de DVZ dat de taliban u gedurende 20-25 dagen vasthielden (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u slechts 10 dagen vastgehouden te zijn (CGVS, p. 15). Hoe dan ook is het vreemd dat de taliban u, een neef en niet zijn eigen kinderen, zou ontvoeren om uw oom [A.] onder druk te zetten. U benadrukt dat sinds de dood van uw vader uw paternale oom het hoofd van de familie was (CGVS, p. 16). Dat uw oom u in dat geval als tienjarige jongen alleen, zonder toezicht van een familielid zou laten reizen richting uw zus, is erg bevreemdend. Uw familie werd immers voordien al meermaals bedreigd en uw vader kwam enkele maanden voordien nog maar om na een gerichte aanval bedoeld voor uw oom. Dat hij u dan alleen liet reizen door een gebied waar de taliban de controle had is erg ongeloofwaardig en valt niet te rijmen met de vrees die uw familie op dat moment zou hebben gekend. Uw verklaring dat u, een neefje van [A.], dusdanig door de taliban gevisieerd werd, overtuigt geenszins.

Uw verklaringen over de ontvoering die u persoonlijk meemaakte, overtuigen evenmin. Zo beweert u dat u uw zus ging bezoeken in het Dewa Gul regio. Normaliter zou u voor die bezoeken met uw zus en schoonbroer meerijden, echter deze keer was u niet onder begeleiding van uw eigen familieleden. De chauffeur van de auto was een bevriende dorpsgenoot. Die chauffeur werd na uw ontvoering zelf vrijgelaten en is de informatie over uw ontvoering zo aan uw familie komen bekendmaken (CGVS, p. 15). Niemand had een idee van de identiteit van uw belagers, meer nog, uw oom diende zelfs het dorpshoofd in te schakelen om uw ontvoerders te contacteren. De dorpshoofden zouden er na vijf dagen in zijn geslaagd om de verantwoordelijke taliban te contacteren en een deal te sluiten (CGVS, p. 15). Mocht het doel van de ontvoering zijn geweest om uw oom te doen stoppen met zijn werk of een soort van ruil te bekomen (CGVS, p. 16), lijkt het toch erg onlogisch dat de taliban daarbij de enige getuige, namelijk de chauffeur, zou vrijlaten zonder een specifieke boodschap te geven. Zij wachtten daarentegen vijf dagen tot de dorpsouderen hen zouden contacteren voor een deal.

Voorts gevraagd naar wat er met u gebeurde tijdens uw gevangenschap van tien dagen in een kerker, verklaart u dat u er enkel vastgehouden werd en dat er u met niemand sprak. U was helemaal alleen op die plek, op de momenten dat mannen met bedekte gezichten u tweemaal daags eten brachten na. Gevraagd naar wat ze tegen u zeiden, verklaart u dat niemand iets zei en dat niemand uw vragen beantwoordde. Ze bleven louter herhalen dat u stil moest zijn. Ook uw uitleg over de vrijlating blijft zeer algemeen. U moest exact dezelfde wandeling van tweeënhalf uur geblinddoekt doen als u deed bij aankomst. Vervolgens kwam u in een moskee aan waar de dorpsouderen waren en u werd aan hen overgeleverd (CGVS, p. 15). Het is daarbij toch erg merkwaardig dat u niet verder lijkt te komen dan dat. Op geen enkel moment brengt u een gedetailleerd of doorleefd relaas over een ontvoering die nochtans grote indruk op u moet hebben gemaakt, indien echt gebeurd.

Ook de voorwaarden van de vrijlating lijken bijzonder. U werd vrijgelaten voor de duur van één maand, waarin uw oom de tijd werd gegeven zijn werk bij het leger stop te zetten. Indien hij dit na een maand niet had

gedaan, zouden de dorpsleiders die garant stonden, u terug aan de taliban overleveren (CGVS, p. 16). Deze deal lijkt absoluut niet logisch. Indien zij immers uw oom wilden raken, hetgeen u beweert, zou het toch logischer zijn dat de dorpsouderen uw oom en niet u, een jong neefje dat verder niks met zijn job te maken had, zou moeten overleveren bij schending van de overeenkomst. Verder geconfronteerd met het weinig logische gegeven dat men u zo bovendien een maand de tijd gaf te vluchten, zonder enige garantie dat uw oom zijn werk bij het leger zou opgeven, verklaart u dat in dat geval sowieso uw moeder en broer gevisieerd zouden worden (CGVS, p. 17). Echter overtuigt ook deze redenering niet, aangezien de taliban ook na uw vlucht in 2021 nooit iets ondernam om uw familie te vervolgen.

Na de ontvoering mocht u niet meer naar school gaan en diende u binnen te blijven uit angst van uw familie. Echter zo angstig bleek uw oom dan toch niet te zijn, want in 2017 begon hij wederom met werken voor de overheid, ditmaal bij de ALP (CGVS, p. 11). Dit werd volledig geheim gehouden, niemand wist hiervan behalve uw familie. Twee jaar later, namelijk in april 2019, kwam de taliban hier toch achter en ontving uw familie een tweede brief met een bedreiging hieromtrent (stuk 24). Dat de taliban uw familie opnieuw een brief zouden sturen is erg ongeloofwaardig. Uw oom had door het starten van een job bij de ALP de wensen van de taliban niet nageleefd, meer nog gewoon in de wind geslagen. Dat terwijl er toch eerder al serieuze dreigingen gebeurden, zoals uw ontvoering. Dat de taliban dan een brief zouden sturen in plaats van persoonlijk langs te komen en voor een directere druk te kiezen, is moeilijk te begrijpen en bijgevolg weinig aannemelijk. Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat u zowel van uw ooms job bij de ALP als van die tweede dreigbrief niks hebt vermeld bij de DVZ (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dat terwijl uw recentste problemen, zijnde de brief van 2019 en uw vlucht hier echter wel rechtstreeks een gevolg van zouden zijn. Rekening houdend met de moord op zijn broer, de dreigbrieven, de ontvoering van zijn neefje, en het blijvend gevaar waaraan hij zijn familie blootstelde, is het bijzonder ongeloofwaardig dat uw oom er dan toch voor zou hebben gekozen bij de ALP aan de slag te gaan.

Tot slot is het zeer verrassend dat uw familie geen problemen meer ondervond na de laatste dreigbrief van 2019. Uw familie bleef in jullie huis in [Ko.] wonen en op de ontvangst van een dreigbrief na, gebeurde er niets (CGVS, p. 17). Nochtans bedreigde de taliban uw oom, met de dood van zijn broer en uw ontvoering tot gevolg, waardoor u jaren later ook het land heeft moeten verlaten (CGVS, p.10-11). Indien de taliban in een gebied onder haar controle een familie op het spoor komen die zich in die mate tegen hun belangen kant, en die ondanks alles toch nog de bedreigingen van de taliban in de wind slaan, is het zeer verwonderlijk dat ze deze familie in de jaren nadien klaarblijkelijk met rust lieten. Evenzo kan er van uw familie verwacht worden dat ze niet u, maar ook uw andere familieleden in veiligheid brengt en niet wacht tot de taliban jaren later in 2021 ernstige vorderingen naar een machtsovername maakt. De passieve houding van zowel uw familie als van de taliban toont aan dat uw vrees wat dit betreft wellicht relatief is en doet derhalve ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen met de taliban.

Wat uw situatie en verwijzing naar de beroepsactiviteiten van uw oom [A.]betreft, kan tot slot worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige elementen aan (zie supra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (stuk 1). Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw oom, vader en moeder (stukken 2 – 4). Verder legt u nog documenten voor van uw oom job bij het leger (stukken 5-17), zijn schooldiploma (stuk 18) alsook foto's die uw ooms job bij het leger aantonen (stukken 19-20). Uit deze documenten blijkt geenszins dat u door zijn job persoonlijke problemen met de taliban heeft ondervonden. De documenten die u voorlegt met betrekking tot uw ooms bij de ALP (stukken 25-31), een job die u bovenal nooit in uw eerdere interview vermeldde (supra), gaan niet gepaard met geloofwaardige verklaringen. Daarnaast blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De foto's van u en uw familieleden samen met uw paternale oom tonen dan wel jullie band aan, maar zijn niet van die aard dat zij bewijzen dat u louter door die familieband problemen zou ondervinden als gevolg van zijn vermeende werkzaamheden (stukken 21-22). De dreigbrieven die u voorlegt om uw problemen met de taliban aan te tonen (stukken 23-24), zijn documenten waarvan u het bestaan nooit eerder vermeldde (supra). Documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge

van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in het district Chawkey van de provincie Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. [...]

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook betoogt hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Wat betreft de vluchtelingenstatus betoogt verzoeker in eerste instantie dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn “*bijzondere*” en kwetsbare profiel. Hij wijst erop dat hij zeer jong en ongeschoold is. Verder merkt hij op dat de interviewer tijdens het gehoor op het CGVS op 14 juni 2023 het geduld een beetje is verloren en dit heeft geleid tot zijn ‘*sluiting*’. Hij stelt verder dat hij veel documenten heeft neergelegd om zijn identiteit, zijn problemen en de functies van zijn oom aan te tonen en dat verweerder geenszins aantoonde dat deze documenten uit een corrupte bron zouden komen. Ook stelt hij veel details te hebben gegeven. Hij geeft aan dat dit alles aantoonde dat zijn oom daadwerkelijk voor de voormalige overheden in Afghanistan heeft gewerkt.

In tweede instantie gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing dat hij zich onterecht voordeed als minderjarige en dat hij reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Griekenland en Oostenrijk en in Griekenland zelfs een andere naam en een andere geboortedatum opgaf. Hij wijst erop dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de context. Hij herhaalt dat hij ongeschoold is. Hij merkt ook op dat in de Afghaanse cultuur de geboortedatum geen belang heeft en veel Afghanen deze bijgevolg niet kennen. Hij stelt dat hij zijn verklaringen heeft afgelegd op basis van alle gegevens die hij kende en dat hij volgens deze gegevens ongeveer 17 jaar was. Hij geeft aan dat op basis van het medisch onderzoek de marge erg groot is en dat niet kan worden begrepen waarom de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas in vraag wordt gesteld door deze leeftijdsgegevens. Hij betoogt dat verweerder dit minstens niet concreet uiteenzet in de bestreden beslissing. Het gegeven dat hij een andere identiteit heeft opgegeven in Griekenland valt volgens hem verder te begrijpen, gelet op de erg moeilijke Griekse context voor asielzoekers en op zijn opsluiting daar.

In derde instantie gaat verzoeker in op de motieven inzake de verschillende aspecten van zijn vluchtrelaas en tracht hij deze te weerleggen.

Inzake de bedreigingen door de taliban voor hun aanval op het huis, en waar verweerder het opmerkelijk vindt dat de taliban een jaar zouden hebben gewacht om werkelijk actie te ondernemen en ook dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet reeds de dreigbrief vermeldde, benadrukt verzoeker andermaal dat hij op dat ogenblik nog erg jong was. Hij betoogt dat het mogelijk is dat zijn familie nog andere bedreigingen heeft gekregen, waarvan hij niet op de hoogte is. Hij stelt nog dat hij toen in een relatief veilige plaats woonde, waar de politie aanwezig was en waar de taliban dus geen vrijgeleide hadden. Verder wijst hij erop dat hem op de DVZ werd gevraagd om kort te zijn in zijn verklaringen en hij er niet de tijd kreeg om alle informatie te geven. Hij stelt dat hij ook niet kon raden welke informatie belangrijk zou zijn voor het CGVS. Verder stelt hij dat hij op de DVZ wel reeds zou hebben gesproken over de dreigbrief maar hij nu moet vaststellen dat dit niet werd genoteerd.

Inzake de aanval op zijn huis waarbij zijn vader dodelijk gewond raakte en de navolgende verhuis van de familie naar het dorp Ko., betoogt verzoeker dat er geen echte tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS. Ook hier wijst hij erop dat het interview op de DVZ kort was en hij er niet

alle informatie heeft kunnen geven. Verder legt hij uit dat zijn huis en het huis van zijn oom enkel door een lage muur worden gescheiden en dat het dus in essentie gaat om dezelfde plaats, dat de taliban naar het huis kwamen en vervolgens anderen vanaf de bergen naar het huis schoten en dat hij zelf naar huis kwam toen hij de schietpartij hoorde. Inzake het tijdstip van overlijden van zijn vader stelt hij dat hij zo compleet mogelijk heeft willen zijn en dat hij tijdens het interview op het CGVS de fout in zijn verklaringen onmiddellijk en spontaan heeft rechtgezet. Vervolgens betwist hij dat hij op de DVZ niet reeds zou hebben gesproken over de verhuizing van zijn familie naar een ander dorp. Hij wijst er nogmaals op dat hij jong was en dat het mogelijk is dat zijn familie nog andere problemen heeft gekend waarvan hij niet op de hoogte was.

Inzake zijn ontvoering en opsluiting door de taliban, betwist verzoeker allereerst dat hij ter zake tegenstrijdige verklaringen aflegde op de DVZ en het CGVS. Hij betwist dat hij op de DVZ heeft verklaard dat hij gedurende 20 tot 25 dagen werd vastgehouden en betoogt dat hij, net als op het CGVS, heeft gesproken over een vasthouding gedurende 10 dagen. Hij betoogt verder dat de kinderen van zijn oom te jong waren en dat om deze reden hij werd gevisieerd. Hij stelt vervolgens dat hij niet alleen reisde, maar met een persoon van het dorp als chauffeur en dit normaal is in de Afghaanse context. In zoverre verweerder het vreemd vond dat de chauffeur werd vrijgelaten zonder specifieke boodschap van de taliban, betoogt hij dat de chauffeur heeft kunnen vaststellen dat de taliban verantwoordelijk waren voor zijn ontvoering. Hij stelt nog dat het mogelijk is dat de chauffeur een boodschap heeft gekregen die hij niet heeft gehoord. Hij herhaalt verder dat zijn oom naar de dorpsouderen is gegaan en betoogt dat, nu deze dorpsouderen bijzondere informatie kunnen hebben over de taliban, een bijzondere boodschap niet nodig was. Hij wijst er ook op dat hij veel informatie heeft gegeven inzake zijn ontvoering, rekening houdend met het gegeven dat hij de reisweg niet kon zien, met niemand contact had, niet mocht praten en was geblinddoekt. Hij betwist ten slotte dat het niet logisch zou zijn dat hij zich opnieuw moest aanbieden bij de taliban indien zijn oom binnen de maand zijn werk bij het leger niet stopzette. Verweerder verliest volgens hem uit het oog dat de taliban druk wensten te zetten op zijn oom en deze druk sterker zou zijn als de familie ook werd gevisieerd door de overeenkomst.

Inzake het latere werk van zijn oom voor de Afghaanse lokale politie, betoogt verzoeker ten slotte dat het niet raar is dat de taliban nog een dreigbrief hebben gestuurd in plaats van meteen zijn oom aan te vallen omwille van zijn 'nieuwe' job. Hij stelt immers dat ze op dat ogenblik in een relatief veilige plaats woonden en dat een directe aanval bijgevolg te gevaarlijk was voor de taliban. Deze context is volgens hem onterecht niet in rekening gebracht. Hij betoogt nog dat hij deze tweede dreigbrief niet heeft vermeld bij de DVZ, omdat hij niet voldoende tijd kreeg om zijn gehele verhaal uiteen te zetten. Hij stelt te hebben moeten kiezen over welke problemen hij kon spreken.

In vierde instantie betoogt verzoeker dat hem tijdens zijn gehoor op het CGVS geen specifieke vragen werden gesteld inzake verwestering. Hij wijst erop dat hij is begonnen werken en dat hij zowel Nederlandse taallessen als integratielessen heeft gevolgd. Uit deze elementen blijkt volgens hem eveneens een risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker allereerst de redenen uiteen waarom hij meent dat hem deze status moet worden toegekend op grond van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat een lezing van de door verweerder gebruikte bronnen leert dat de situatie genuanceerder is dan verweerder doet uitschijnen en dat het niveau van geweld in Afghanistan hoog blijft. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit de provincie Kunar en stelt dat deze provincie "*strategisch is voor verschillende groepen zoals ISKP en ook de Pakistaanse taliban*" en dat het niveau van geweld er bijzonder hoog ligt. Hij stelt dat ook de Pakistaanse overheden er operaties leiden. Hij voegt hier nog aan toe dat zijn familie intussen is verhuisd naar Jalalabad in de provincie Nangarhar en dat uit de bronnen van verweerder blijkt dat ook deze provincie zwaar wordt getroffen door onveiligheid en meer en meer burgerslachtoffers telt.

Daarnaast, wat de toepassing betreft van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat volgens een rapport van Nansen, waarvan de weblink wordt vermeld, de Afghaanse situatie moet worden geanalyseerd op basis van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Hij is van mening dat de interpretatie van verweerder restrictief is en niet verenigbaar met de nood aan bescherming. Hij wijst erop dat er sprake is van een humanitaire crisis in Afghanistan en dat dit ook wordt erkend door het CGVS. Hij betoogt dat de machtsovername door de taliban de Afghaanse situatie nog heeft doen verslechteren en het CGVS heeft nagelaten een concrete analyse te maken van zijn persoonlijke situatie.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 februari 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 19 februari 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- tewerkstellingsattesten van Randstad en een verklaring van zijn werkgever DPD dat zij tevreden zijn over hem;
- bewijzen van het volgen van lessen Nederlands en ICT.

Verzoeker betoogt dat uit deze stukken blijkt dat hij is geïntegreerd in België en dat hij bijgevolg als *"verwesterd"* zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij geeft ook enkele bemerkingen mee inzake de aanvullende nota van verweerder. Zo stelt hij dat er geen actualisatie is van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de laatste informatie hierover dateert van meer dan zes maanden geleden. Hij betoogt dat dit te oud is voor een land als Afghanistan, waar de situatie erg verandert. Verder betoogt hij dat de bijkomend door verweerder aangebrachte rapporten een verslechtering van de veiligheids- en economische situatie en een toename van aanslagen tegen burgers aantonen. Deze rapporten bevestigen volgens hem ook dat familieleden van leden van de voormalige overheid een risicoprofiel hebben alsook dat de situatie van Afghanen die terugkeren uit Europa verontrustend is en dat ze het slachtoffer kunnen zijn van sociale afwijzing terwijl een sociaal netwerk nodig is om te overleven.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie

wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 13 februari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie ook geactualiseerd en aangevuld. Er kan bijgevolg worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Door louter aan te stippen dat de meest recente rapporten waarnaar verweerder verwijst de situatie beschrijven van intussen ook reeds enkele maanden geleden toont verzoeker nog niet concreet aan dat de gehanteerde landeninformatie niet voldoende accuraat en actueel is om toe te laten over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.6.2. De Raad acht het allereerst niet noodzakelijk in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zich onterecht voordeed als minderjarig bij het indienen van zijn verzoek en dat hij reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Oostenrijk en Griekenland en in dit laatste land zelfs een andere naam en een andere geboortedatum opgaf. Bijgevolg moet evenmin worden ingegaan op verzoekers kritiek op deze motivering. De kernvraag is of verzoeker zijn vluchtrelaas aannemelijk heeft kunnen maken en op basis van de hierna volgende bespreking blijkt reeds voldoende dat hij hierin niet is geslaagd.

Wel stipt de Raad nog aan dat het leeftijdsonderzoek, dat op 7 maart 2022 plaatsvond, uitwees dat verzoeker een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg moet worden aangenomen dat verzoeker zowel ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België reeds meerderjarig was. Hij kan bijgevolg niet dienstig wijzen op zijn nog “zeer jonge” leeftijd. Door louter te wijzen op zijn jonge leeftijd en zijn gebrek aan scholing, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder onterecht heeft vastgesteld dat niet blijkt dat hij bijzondere procedurele noden heeft of dat hem specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend. De Raad ziet ook geen aanwijzingen die hierover anders doen oordelen.

De beslissing van de Dienst Voogdij dat verzoeker als meerderjarig moet worden beschouwd, wordt verder geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

4.6.3. Het vluchtrelaas van verzoeker, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS op 14 juni 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker stelt Afghanistan te zijn ontvlucht uit vrees voor wraakacties van de taliban, gelet op de werkzaamheden van zijn paternale oom, A., bij het Afghaanse nationale leger en vervolgens de Afghaanse lokale politie. Aanvankelijk werkte zijn oom bij het Afghaanse nationale leger. Om hem te dwingen met deze job te stoppen, ontving verzoekers vader in februari 2014 een dreigbrief van de taliban. Vier tot vijf maanden later belden ze zijn vader op om hem opnieuw te waarschuwen, maar zijn vader nam dit niet serieus. In oktober 2015 vielen de taliban vervolgens verzoekers huis binnen op zoek naar zijn oom. Bij deze inval werd zijn vader beschoten. Hij overleed later in het ziekenhuis. Ongeveer een maand na het overlijden van zijn vader verhuisden verzoeker en zijn familie naar het dorp Ko. in hetzelfde district. Na een drietal maanden ging verzoeker zijn zus bezoeken in een andere regio. Hij reisde als tienjarige alleen met een chauffeur, een bevriende dorpsgenoot. Aan een checkpoint van de taliban werd verzoeker meegenomen en opgesloten in een kerker gedurende tien dagen. Tijdens een vergadering tussen de taliban en enkele dorpsouderen werd overeengekomen dat in ruil voor verzoekers vrijlating zijn oom A. zijn job bij het leger zou opgeven. In 2017 begon verzoekers oom A. vervolgens te werken voor de Afghaanse lokale politie, waarna in april 2019 de oom een dreigbrief ontving van de taliban waarbij zijn gehele familie opnieuw werd bedreigd. Omdat het dorp waar verzoeker en zijn familie verbleven relatief veilig was, is verzoeker Afghanistan pas ontvlucht toen er meerdere gevechten uitbraken in verschillende provincies, meer bepaald in juli 2021. Verzoekers oom A. verblijft intussen in Iran en verzoekers moeder en broers en zussen verhuisden na de machtsvername naar de provincie Nangarhar.

4.6.4. Om zijn verzoek om internationale bescherming en vluchtrelaas te ondersteunen, legde verzoeker volgende documenten voor:

- zijn taskara en de taskara's van zijn ouders en zijn oom A.;
- een dreigbrief van de taliban met datum 15/04/1435 (16 februari 2014);
- een dreigbrief van de taliban met datum 17/08/1440 (23 april 2019);
- documenten inzake de tewerkstelling van zijn oom A. bij het Afghaanse leger en bij de lokale politie;
- foto's van zichzelf met zijn familie in Afghanistan.

4.6.5. Zoals verweerder terecht opmerkt, kunnen de voorgelegde taskara's en familiefoto's enkel de identiteit van verzoeker en zijn ouders en oom en de familiebanden bevestigen. Deze elementen worden op zich niet betwist. Deze stukken vermogen daarentegen niet aan te tonen dat verzoeker door de familieband met zijn oom, en diens eerdere tewerkstellingen, problemen met de taliban kende of dient te vrezen.

Wat betreft de voorgelegde stukken inzake de verschillende tewerkstellingen van verzoekers oom in Afghanistan en de dreigbrieven, dient te worden gewezen op de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de *"COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021 (update). Hieruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Er wordt ook aan herinnerd dat verweerder, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591), zoals in voorliggend geval. Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient verweerder noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde stukken dient de Raad vast te stellen dat de deze in huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.6.6. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken.

Met verwijzing naar de beschikbare landeninformatie wijst verweerder er op dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid of veiligheidsdiensten te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat ook familieleden van deze personen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar deze persoon of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker geeft op zich niet aan deze objectieve landeninformatie te betwisten.

Op basis van verzoekers verklaringen en de voorgelegde stukken geeft verweerder in de bestreden beslissing verder aan op zich niet te betwisten dat verzoekers oom A. eerder werkzaam is geweest voor het Afghaanse nationale leger. Daarentegen wordt geen geloof gehecht aan de ingeroepen latere tewerkstelling van deze zelfde oom voor de Afghaanse lokale politie. Daarnaast stelt verweerder vast dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de problemen van zijn oom A. met de taliban waardoor deze oom naar Iran zou zijn gevlucht of nog aan de door verzoeker ingeroepen persoonlijke problemen met de taliban omwille van het werk van zijn oom.

Na lezing van het administratief dossier en op grond van de hierna gedane vaststellingen, komt de Raad tot dezelfde beoordeling.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekers gehele asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd door de vele tegenstrijdigheden inzake de tijdlijn in zijn verklaringen. Zo heeft verzoeker op 24 juni 2022 op de DVZ het volgende verklaard op de vraag *"Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst"*:

“Mijn paternale onkel was in het Afghaanse nationale leger, gestationeerd in Maidan Wardak. Hij was operaties aan het uitvoeren tegen de taliban, hij stak leden in de gevangenis en arresteerde hun. De taliban kon hem niet kwetsen op zijn grondgebied omwille van zijn leger. De taliban vond het adres van mijn onkel. Mijn onkel leeft bij mij thuis, in Kunar. De taliban heeft mijn vader gecontacteerd en ze zeiden tegen hem dat mijn onkel moest stoppen met zijn werk. Als hij niet zou stoppen zouden ze niet moeten klagen moest er iets gebeuren. De taliban heeft op een moment, toen mijn onkel thuis was mijn huis binnengevallen, maar mijn vader begon te schieten op hun. De taliban wist ook dat mijn onkel thuis. Mijn vader werd ook beschoten en hij overleed. Hierna zijn we, ik, mijn onkel en zijn familie vertrokken uit de regio, we zijn naar [Ko.] gegaan. Na een bepaalde tijd wilde ik mijn zus gaan bezoeken, maar onderweg werd ik tegengehouden door de taliban. Ik werd vastgehouden voor 20 tot 25 dagen. Ze zeiden dat ik mijn onkel moest uitleveren aan hun om vrij te geraken. Sinds mijn vader overleed is mijn onkel verantwoordelijk geworden voor heel de familie. [Mijn] onkel heeft de leiders van het dorp [Ko.] bijeen gebracht. Hij wilde de vrijspraak van mij bespreken en de leider van het dorp heeft mij kunnen vrijlaten. Toen ik werd vrijgelaten zei mijn moeder tegen mijn onkel dat dit meerdere keren zou kunnen gebeuren en dat ik beter het land zou verlaten. Ze besloten om mij het land uit te sturen. Toen ik in Turkije was heb ik contact opgenomen met mijn onkel en hij heeft ook het land verlaten omwille van het vallen van de overheid, hij is in Iran op dit moment.”

Verzoeker verklaarde verder dat hij is geboren op 28 februari 2006 en dat zijn vader ongeveer drie jaar eerder was gestorven. Daar deze verklaringen op 24 juni 2022 werden afgenomen, zou verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, op het moment van het interview 16 jaar zijn geweest en was hij ten tijde van de dood van zijn vader 13 jaar, daar dit volgens zijn verklaringen in 2019 heeft plaatsgevonden. Verzoeker zou dus ook minstens 13 jaar zijn geweest toen hij werd ontvoerd door de taliban.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat er twijfel bestond aangaande verzoekers leeftijd en dat er een leeftijdstest werd uitgevoerd. Uit het medisch onderzoek van 7 maart 2022 blijkt dat verzoeker op dat moment reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Zelfs in de meest voordelige situatie dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker in plaats van 16 jaar ten tijde van zijn eerste verklaringen op de DVZ eigenlijk minstens 19,5 jaar was. Dit betekent dat hij, gelet op de tijdlijn in zijn verklaringen, eigenlijk 16,5 jaar was toen zijn vader werd gedood en hij later werd ontvoerd door de taliban.

Bij zijn gehoor op het CGVS op 14 juni 2023 stelde verzoeker spontaan dat zijn vader niet drie jaar, maar wel vijf jaar en twee of drie maanden geleden was overleden (gehoor CGVS, p. 3). Dit zou betekenen dat verzoekers vader niet in 2019, maar wel begin 2018 is overleden. Verzoeker zou op dat moment, gelet op het resultaat van het medisch onderzoek, ongeveer 15 jaar zijn geweest. Verder in datzelfde gehoor stelt verzoeker opeens dat hij en zijn familie zijn verhuisd, na de moord op zijn vader, in de tiende maand van 2015 (gehoor CGVS, p. 5). Hij zou op dat moment ongeveer 12 jaar en bijna 13 jaar moeten zijn geweest. Het is volledig ongeloofwaardig en niet te volgen dat verzoeker enerzijds stelt dat zijn vader “*vijf jaar en twee of drie maanden geleden*” is overleden, wat neerkomt op een datum in het jaar 2018, maar anderzijds ook betoogt dat hij, na het overlijden van zijn vader, in oktober van het jaar 2015 is verhuisd.

Bovendien is de dood van een ouder een ingrijpende gebeurtenis in iemands leven. Zeker indien deze ouder overlijdt na ernst gewond te zijn geraakt tijdens een vuurgevecht, waarbij verzoeker volgens zijn eigen verklaringen ook minstens in de buurt was. Er kan worden verwacht dat verzoeker hieromtrent consistente verklaringen kan afleggen en deze gebeurtenis toch enigszins concreet kan plaatsen in de tijd. Het loutere gegeven dat verzoeker zichzelf als “*bijzonder jong*” beschouwd en dat hij ongeschoold is, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk, te meer nu verzoeker nog in contact staat met zijn moeder en aan haar de nodige verduidelijkingen kon vragen en dit blijkbaar ook deed (gehoor CGVS, P. 3). Ten overvloede merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen ook blijkt dat hij wel degelijk school liep, zij het niet regelmatig, en dat hij school liep tot de zesde graad (gehoor CGVS, p. 7).

Ook verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden ontvoering door de taliban zijn tegenstrijdig en als zeer vaag en inconsistent te beschrijven. Verzoeker verklaarde in al zijn interviews dat hij enige tijd (gehoor DVZ) tot enkele maanden (gehoor CGVS p. 10) na het overlijden van zijn vader werd ontvoerd tijdens een autorit op weg naar een familiebezoek aan zijn zus. Tijdens het gehoor bij het CGVS stelde hij dat hij moest wenen omdat hij toen nog maar 10 jaar oud was (gehoor CGVS p. 10). Hieraan kan echter geen enkel geloof worden gehecht. Volgens het medisch onderzoek is verzoeker geboren rond september 2002 (of vroeger). Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader in oktober 2015 is gestorven, quod non, en dat hij aldus ergens begin 2016 werd ontvoerd, zou verzoeker minstens 13 jaar zijn geweest. Als verzoekers eerdere verklaringen omtrent het tijdstip van overlijden van zijn vader zouden worden bekeken, zou blijken dat hij ergens in 2018 of 2019 werd ontvoerd, op een moment dat hij aldus reeds ongeveer 15,5 tot 16,5 jaar was. Het is van essentieel belang om te kunnen duiden hoe oud verzoeker ongeveer was om te kunnen nagaan hoeveel informatie hij redelijkerwijs kon geven aangaande deze gebeurtenis. Volgens de verschillende tijdlijnen in het geheel van zijn verklaringen en het resultaat van het medisch onderzoek, varieert zijn leeftijd op het moment van de voorgehouden ontvoering van 10 tot bijna 17 jaar. Dit is een wel zeer grote marge.

Daargelaten de vraag naar verzoekers leeftijd ten tijde van de ontvoering, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker verklaringen omtrent deze voorgehouden ontvoering. Zo stelt verzoeker eerst dat hij 20 tot 25 dagen werd vastgehouden (gehoor DVZ), terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS heel stellig spreekt over 10 dagen (gehoor CGVS, p. 15). Dit is een grote tegenstrijdigheid tussen beide verklaringen over een kernaspect van verzoekers asielrelaas en doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het thans zonder meer ontkennen dat hij op de DVZ sprak over een vasthouding gedurende 20 tot 25 dagen kan niet overtuigen. De Raad treedt verweerder ook bij in diens standpunt dat, indien het doel van de ontvoering erin bestond dat verzoekers oom zou stoppen met zijn werk voor het leger, het volstrekt onlogisch is dat ze de enige getuige, de chauffeur, vrijlieten zonder een specifieke boodschap mee te geven en ze vijf dagen wachtten tot de dorpsouderen hen contacteerden om tot een overeenkomst te komen. Door te stellen dat de chauffeur had kunnen vaststellen dat de taliban verantwoordelijk waren voor zijn ontvoering en een dergelijke boodschap niet nodig zou zijn geweest nu de dorpsouderen *“bijzondere informatie kunnen hebben over de taliban”*, doet verzoeker hierover niet anders denken. Er kan wel degelijk worden verwacht dat de taliban een boodschap zouden hebben meegegeven met de chauffeur die als basis voor verdere onderhandelingen met de familie of dorpsouderen kon dienen. Alleszins komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban een dergelijke passieve houding aannamen waarbij ze dagen wachtten totdat de dorpsouderen hen zelf contacteerden. Verzoekers verdere betoog dat het mogelijk is dat de chauffeur een boodschap heeft gekregen die hij niet heeft gehoord, is verder volstrekt hypothetisch en kan geenszins overtuigen. Mocht dit het geval zijn geweest, mag toch ook worden aangenomen dat verzoeker hiervan na zijn vrijlating kennis had kunnen nemen. Verzoeker kan verder geen verhelderende uitleg geven of consistente verklaringen afleggen over waarom de taliban hem als – volgens zijn eigen verklaringen – tienjarige neef van zijn oom zouden hebben gevisieerd en niet bv. de kinderen van deze oom. Zo duidt verzoeker dat hij werd gevisieerd omdat de kinderen van zijn oom te jong waren. Evenwel, toen verzoeker ermee werd geconfronteerd dat hij volgens zijn eigen verklaringen ook nog maar tien jaar was op het ogenblik van de beweerde ontvoering, stelde hij plots dat de taliban *“als ze de kans hebben [...] een vijfjarige [zouden] ontvoeren”* (gehoor CGVS, p. 16). Voormelde uitleg kan dus niet overtuigen.

Daarnaast kan verzoeker ook maar heel weinig informatie verschaffen over zijn gevangenschap. Hij geeft kort weer dat de auto waarin hij reed werd tegengehouden door de taliban en hij moest uitstappen. Zijn gezicht werd bedekt en dan moest hij samen met de enkele talibanleden gedurende enkele uren wandelen. Hij verklaarde te hebben geweend en dat iemand hem heeft geslagen. De bestemming was een hol in de bergen, waar hij in een kerker gevangen werd gehouden. Hij verklaarde verder dat zijn handen en benen waren vastgebonden en dat hij 's morgens en 's avonds een kleine maaltijd kreeg. Verzoeker stelde niet te hebben gesproken met zijn ontvoerders. Hij verklaarde dat de taliban hun gezichten bedekten wanneer ze hem eten gaven en dat ze hem zeiden stil te zijn. Verzoeker kon geen verdere informatie verschaffen over zijn gehele gevangenschap. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, komt dit weinig geloofwaardig over. De Raad kan verweerder volgen waar hij stelt dat verzoeker op geen enkel moment een gedetailleerd of doorleefd relaas bracht over deze ontvoering, terwijl toch kan worden verwacht dat deze een grote indruk heeft nagelaten. Zeker voor iemand die 10 dagen lang werd vastgehouden, mag worden verwacht dat hij minstens iets van concretere informatie naar voor kon brengen.

Verder kan de Raad geen enkel geloof hechten aan de door verzoeker genoemde voorwaarden tot vrijlating. In eerste instantie verklaarde verzoeker bij de DVZ dat de taliban hem zeiden dat hij zou worden vrijgelaten wanneer hij zijn oom aan hen zou uitleveren. Hoe hij dit had moeten verwezenlijken, is totaal onduidelijk. Verzoeker verklaarde vervolgens dat de dorpsouderen, op vraag van zijn oom, hebben bemiddeld en onderhandeld met de taliban om hem vrij te krijgen. Uiteindelijk zouden zij deze vrijlating hebben verkregen op voorwaarde van een *“borg van een maand”* (gehoor CGVS, p. 16-17). Verzoeker stelde dat hij zou worden vrijgelaten, maar indien zijn oom niet binnen de maand ontslag had genomen bij het Afghaanse leger, hij opnieuw zou worden overgeleverd aan de taliban. Dit houdt echter geen steek. Het zou veel logischer zijn dat, indien verzoekers oom niet zou stoppen met zijn job, hij dan zou worden overgeleverd aan de taliban en niet verzoeker die verder niets te maken had met de job van zijn oom. Het argument dat de druk op zijn oom sterker zou zijn indien ook de familie werd gevisieerd door de overeenkomst, kan niet overtuigen. Zelfs aangenomen dat de taliban via de familie druk wensten te zetten op verzoekers oom, valt niet in te zien waarom de sanctie bij het niet naleven van de overeenkomst door de oom volledig bij verzoeker zou liggen, die volgens zijn eigen verklaringen nog maar tien jaar zou zijn geweest, en niet bij de oom zelf. Bovendien werd, zoals gesteld door verweerder, door deze overeenkomst aan verzoeker de kans gegeven om binnen de maand te vluchten of maatregelen te nemen. Voor zover verzoeker verklaarde dat zijn moeder en broers dan zouden worden gevisieerd, kan dit evenmin overtuigen. Verzoeker heeft immers ook verklaard dat zij in een relatief veilige omgeving woonden (gehoor CGVS, p. 14) en er blijkt niet dat de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan nog iets ondernamen om zijn familie te vervolgen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te vast te stellen dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers oom in het verleden heeft gewerkt voor het Afghaanse nationale leger, niet blijkt dat enig geloof kan worden

gehecht aan zijn verklaringen inzake de problemen van zijn oom A. met de taliban of aan de door verzoeker ingeroepen persoonlijke problemen met de taliban omwille van dit werk van zijn oom.

In zoverre verzoeker op het CGVS nog een dreigbrief van de taliban voorlegde gedateerd op 16 februari 2014 treedt de Raad verweerder ook bij waar hij stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker hierover met geen woord repte tijdens zijn interview op de DVZ. Verweerder stelt volkomen terecht dat van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is, en daarom de bescherming inroept van de Belgische autoriteiten, mag worden verwacht dat hij alle belangrijke elementen in zijn relaas vanaf het begin van zijn procedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. Er moet worden aangenomen dat het ontvangen van een dreigbrief van de taliban, waarvan men bovendien mogelijk in een latere fase van de procedure een bewijsstuk kan voorleggen, een dermate belangrijk aspect is van het asielrelaas dat van verzoeker inderdaad mocht worden verwacht dat hij hiervan minstens reeds melding zou hebben gemaakt op de DVZ. Verzoekers ingeroepen jonge leeftijd vormt in dit verband ook geen rechtvaardiging. Verder kan verzoeker op dit punt moeilijk terzelfdertijd voorhouden dat hij op de DVZ werd gevraagd om kort te zijn in zijn verklaringen, hij er niet de tijd kreeg om alle informatie te geven en hij niet kon raden welke informatie belangrijk zou zijn voor het CGVS enerzijds en dat hij op de DVZ wel reeds zou hebben gesproken over de dreigbrief maar hij nu moet vaststellen dat dit niet werd genoteerd anderzijds. Alleszins blijkt uit het verslag van het interview van verzoeker op de DVZ nergens dat verzoeker melding maakte van een dreigbrief van de taliban. Waar hij thans het tegendeel poneert, vindt dit geen enkele steun in de stukken van het administratief dossier en kan verzoeker ook niet overtuigen. Uit wat voorafgaat, blijkt ook dat verzoeker op de DVZ de mogelijkheid kreeg om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en niets wijst erop dat hij hierbij werd onderbroken of werd verhinderd bepaalde verklaringen af te leggen.

Verder is het nog zeer opmerkelijk dat verzoeker in zijn eerste verklaringen bij de DVZ evenmin melding maakte van de tweede dreigbrief van de taliban of van zijn ooms job bij de Afghaanse lokale politie. Het gegeven dat verzoekers oom, ondanks de gehele voorgeschiedenis, opnieuw voor de voormalige veiligheidsdiensten zou zijn beginnen werken, wat zou hebben geleid tot een nieuwe dreigbrief, vormt nochtans een essentieel element in zijn asielrelaas en de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers betoogt dat hij hierover niet reeds op de DVZ vertelde omdat hij er niet voldoende tijd kreeg en hij moest kiezen over welke problemen hij kon spreken, is weinig geloofwaardig, om de reeds geduide redenen. Uit de verklaringen bij de DVZ lijkt het bovendien dat verzoeker kort na zijn ontvoering Afghanistan zou zijn ontvlucht. Verzoeker verklaarde immers dat *“toen ik werd vrijgelaten zei mijn moeder tegen mijn onkel dat dit meerdere keren zou kunnen gebeuren en dat ik beter het land zou verlaten. Zij besloten om mij het land uit te sturen”*. Op het CGVS verklaart verzoeker echter dat hij in februari 2016 werd vrijgelaten (gehoor CGVS, p. 16), dat zijn oom in 2017 startte met werken voor de lokale politie, dat hij in april 2019 dan de tweede dreigbrief heeft ontvangen, dat hij vanaf deze brief voornamelijk thuis diende te blijven en dat hij dan in juli 2021 Afghanistan is ontvlucht (gehoor CGVS, p. 11). Aldus houdt verzoeker voor dat hij pas vijf jaar na zijn ontvoering Afghanistan heeft verlaten.

Gelet op deze tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen, en het gegeven dat hij opnieuw zeer vaag bleef over zijn ooms tewerkstelling bij de lokale politie en hierover weinig informatie kon verschaffen (gehoor CGVS, p. 17-19), kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de tewerkstelling van zijn oom bij de lokale politie en de tweede dreigbrief die hij en zijn familie naar aanleiding hiervan zouden hebben ontvangen. De Raad benadrukt dat de door verzoeker neergelegde documenten inzake de tewerkstelling van zijn oom voor de lokale politie, alsook de dreigbrieven, een relatieve bewijswaarde hebben en enkel een voldoende bewijswaarde krijgen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is.

De Raad treedt verder ook volgende motivering in de bestreden beslissing bij: *“Tot slot is het zeer verrassend dat uw familie geen problemen meer ondervond na de laatste dreigbrief van 2019. Uw familie bleef in jullie huis in [Ko.] wonen en op de ontvangst van een dreigbrief na, gebeurde er niets (CGVS, p. 17). Nochtans bedreigde de taliban uw oom, met de dood van zijn broer en uw ontvoering tot gevolg, waardoor u jaren later ook het land heeft moeten verlaten (CGVS, p.10-11). Indien de taliban in een gebied onder haar controle een familie op het spoor komen die zich in die mate tegen hun belangen kant, en die ondanks alles toch nog de bedreigingen van de taliban in de wind slaan, is het zeer verwonderlijk dat ze deze familie in de jaren nadien klaarblijkelijk met rust lieten. Evenzo kan er van uw familie verwacht worden dat ze niet u, maar ook uw andere familieleden in veiligheid brengt en niet wacht tot de taliban jaren later in 2021 ernstige vorderingen naar een machtsovername maakt. De passieve houding van zowel uw familie als van de taliban toont aan dat uw vrees wat dit betreft wellicht relatief is en doet derhalve ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen met de taliban.”*

De besproken motieven zijn voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker asielrelaas. De overige motieven in de bestreden beslissing worden als overtoollig beschouwd, waardoor verzoekers kritiek hierop niet dient te worden besproken.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat verzoeker ook niet kan worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij bepaalde zaken wel heeft vernoemd of anders heeft verklaard tijdens zijn gehoor bij de DVZ, maar dat deze niet zo werden opgeschreven. Het verslag van dit gehoor werd hem voorgelezen in zijn moedertaal en hij heeft dit verslag ook ondertekend. Ook heeft verzoeker bij het CGVS verklaard dat hij de tolk bij de DVZ goed heeft verstaan en dat zijn verklaringen aan hem zijn voorgelezen (gehoor CGVS, p. 3). In zoverre verzoeker betoogt dat de *protection officer* tijdens het gehoor op het CGVS haar geduld heeft verloren en dit heeft geleid tot zijn “*sluizing*”, blijkt uit het gehoorverslag geenszins dat verzoeker zijn gehele vluchtrelaas niet op een rustige wijze heeft kunnen uiteenzetten. Er werd hem tijdens het verloop van het interview verschillende keren bijkomende duiding gevraagd en hij werd ook geconfronteerd met incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Uit het verslag van het interview bij het CGVS kan alleszins niet blijken dat verzoeker niet de mogelijkheid had om inzake de verschillende aspecten van zijn relaas de nodige verduidelijking naar voor te brengen, zowel waar hem de kans werd gegeven vrij zijn relaas naar voor te brengen als waar hij werd gevraagd naar verduidelijkingen en naar een uitleg voor vastgestelde incoherenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Zelfs indien de doorgedreven vraagstelling verzoeker op een gegeven moment het gevoel zou hebben gegeven dat de *protection officer* haar geduld een beetje zou hebben verloren, wat op zich niet als dusdanig blijkt uit het gehoorverslag, blijkt alleszins niet dat dit hem zou hebben verhinderd zijn relaas naar voor te brengen en waar nodig de nodige verduidelijkingen aan te brengen voor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoekers betoog kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de vastgestelde en flagrante incoherenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Ook verzoekers leeftijd en zijn gebrek aan (regelmatige) scholing zijn niet van aard dat deze de voormelde beoordeling kunnen doen ombuigen. Waar verzoeker betoogt dat zijn familie mogelijk nog problemen had of bedreigingen ontving waarvan hij niet op de hoogte is, is dit betoog ten slotte volstrekt hypothetisch. Verzoeker verklaarde dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familieleden in het land van herkomst (gehoor CGVS, p. 6), zodat moet worden aangenomen dat hij de mogelijkheid had om hen eventuele verduidelijking te vragen. Hij geeft evenwel niet aan dat hij bepaalde elementen niet heeft kunnen aanbrengen.

4.6.7. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.6.8. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.6.9. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘*geldende normen*’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

4.6.10. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschorst en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en

madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, onder meer via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de machtsovername (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen

hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022; EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, "Afghanistan - taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban", 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.11. Verzoeker kan allereerst niet overtuigen dat hij niet de kans heeft gekregen om een vrees voor vervolging op grond van zijn verwestering aan te tonen. Verzoeker werd op het einde van zijn interview op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of hij alle redenen dat hij Afghanistan heeft verlaten en er niet naar kan terugkeren heeft kunnen bespreken. Hij antwoordde bevestigend (gehoor CGVS, p. 19). De Raad kan dus enkel vaststellen dat verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk gehoor op het CGVS niet wees op een risico omwille van zijn verblijf in Europa of omwille van (gepercipieerde) verwestering of norm-overschrijding, zodat hij niet dienstig kan aanvoeren dat verweerder ter zake onterecht geen verdere vragen heeft gesteld.

Door verder louter te verwijzen naar het volgen van Nederlandse taal- en integratielessen en naar zijn tewerkstelling in België, en hiervan stukken over te leggen, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht zodat hij in de negatieve aandacht van de taliban kan komen. Evenmin maakt verzoeker concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van deze activiteiten anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer nu uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, en meer bepaald het leeftijdsonderzoek, blijkt dat hij al rond de 18 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet. Aldus kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afgaanse samenleving voor hij vertrok uit zijn land. Zodoende kan niet blijken dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker minstens nog zijn moeder, broers en een maternale oom heeft in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 5). Verzoeker staat ook nog in contact met zijn familie in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 6 en 13). In dit verband wordt nog opgemerkt dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat zijn familielieden intussen in Nangarhar zouden verblijven, maar elk begin van bewijs ter zake ontbreekt. Deze verhuis zou volgens verzoeker ook een gevolg zijn van de ingeroepen vervolgingsfeiten, waarvan evenwel reeds werd vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg blijkt evenmin dat geloof kan worden gehecht aan de verhuis van de familielieden naar Nangarhar. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij Pashtun en soenniet is.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.6.12. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar zijn land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i.

realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden vastgesteld. Ook uit de landen-informatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toege-schreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineen-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar zou zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzets-groepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden

minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62 en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio's (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Ook werd verzoeker tijdens het interview op het CGVS op het einde geconfronteerd met enkele ongerijmdheden in zijn verklaringen en hem te kans gegeven deze verder te verduidelijken (gehoor CGVS, p. 18-19). Wat betreft de ingeroepen schending van het KB van 11 juli 2003 moet verder worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit KB is geschonden en hij nergens duidt welke specifieke bepaling van dit KB hij geschonden acht en waarom. Aangezien verzoeker dit volledig nalaat, is dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk. Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond. Inzake de verwijzing doorheen het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, volstaat het er op te wijzen dat deze geen precedentwerking heeft en elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

4.10. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS